

Szerző

N. S.

Cím

Szegények vagyunk.

Forrás:

Esti újság

Bp.

1913 11/21

Helyszám

308 11/1913''

HIREK

Szegények vagyunk.

— Pesti egyveleg. —

— Kérem, higya el — mondotta az éjjel a barátom a kávéházban, mikor a cigány végre abbahagyta az „operanyitányt“, melyet már félórája nyuzott. Higya el, hogy soha nem volt akkora, oly fekete a nyomoruság ebben az országban, mint most. Nem jellemző-e, hogy az állami tisztviselők évi száz, meg kétszáz koronás javításért már félreverik a harangokat és késhegyig menő harcot folytatnak. Pedig mi az: száz korona? Négy forint tizenöt krajcár havonta. De éppen ez az. Ma már csupa négy forintokon fordul meg az életünk, a boldogságunk, a háztartásunk egyensulya. Előkelő tisztviselők, orvosok, ügyvédek megmondolják ma, hogy husz krajcárt kiadjanak-e egy kapucinerért és nézze, ebben a kávéházban, a hol évek előtt minden asztalnál folyt a pezsgő, ma mindenki viz mellett ül és nincs senki, a ki hajlandó volna arra, hogy egyetlen fillért is kiadjon fölölegesen. Egy koronát váltson!

Ezt az utóbbi fölszólítást barátom a cigányhoz intézte, a kinek már harmadizben adott mindegyikünk tíz-tíz fillért. Barátom folytatta fejtegetését, engem meg a hőségben, füstben, zajban valami kábulat lepett meg és minden meggyőződés nélkül egyre ezt haj-

togattam:

— Vajjon mit kéne tenni, mit kéne tenni?

Közben egy torz megjelenésű, kretén arcu fiu vetődött hozzánk dalos-füzetekkel. Mi elküldtük, bármily szivertőlően zokogta is a dalok címeit:

— *Keresemazistent. — sokszorugyszeretnéksirni. — uncilismuncilt. — izidorizidormostrajtasor. — krauszpálazörvezető — Ő.*

Ám, a másik asztal hölgyei kaptak a pompás alkalmon és ki a Krausz Pált, ki meg az Izidort vette meg husz fillérért. Van még hitem és én ennek egész erejével hiszem, hogy legalább harminc füzetet eladott a fiu a kávéházban.

— A felesleg tudománya — duruzsolt barátom és nekem úgy tetszett, mintha ködön át, száz lépés távoból szólna hozzám.

— *Elladom a kiskutyám, makkiskutyám melladom!* — danolt a fillünkbe a jól ismert kutyás bácsi, madzagon rángatva maga után három-négy fehér ölebet.

Képzeltetni, minő sivities, örömrivalgás támadt a kávéházban. Két kutyácskának akadt is gazdája forintjával, bár alkalmasint a boldog vásárlók is tisztában voltak vele, hogy a kutyával már a kapun sem fogja őket beengedni a házmester. És ha beengedte, másnap a legszörnyűbb lesz a kétségbeesésük azon, hogy mit kezdjenek a

(hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

fölösleges és alkalmatlan jószággal. De a forintokat kiadták, mert ilyen az éjszaka.

A legnagyobb üzletet természetesen a virágárusasszony csinálta, a ki a kutyásembert nyomon követte.

— Minden krajcárt a fogakhoz verni, egy levélblyegyet nem venni, ha nincs rá szükséged, ezt teszik orvosok, ügyvédek, bankigazgatók, mindeki, — hallom a barátom hangját.

— *Ein Million, ed millió.* Biztos a fiúneremen! — hízelt az a szép U-

szakálu, tisztos bácsi, a ki a megjelenésétől bátran elmehetne angol királynak Londonba.

És jól számít, mert ki az közülünk, a kit nem csábit az ein Million varázsa? Bizonyára sok sorsjegyet ad el így a kávéházakban, különben mitől volna oly élénk a tüze az ujjain hordott gyémántoknak.

— *Hajjé, tekintetes ur, most tudjuk csak meg, van-e még fiatalos vér, hév, tűz!* — szaval már a borszeszes ember és nyújtogatja az üvegpipát.

Ez az üvegpipa pirosra festett sós-borszessel van megtöltve, mely a csöben fölszalad, ha az üveg gömbjét valaki alul a markába szoritja. A kinek jobban forr a vére, annál magasabba szökik a szesz. De hát, főképpen a nők között, ki nem kíváncsi a vére hőmérsékletére. holott őt krajcárért biztos

meggyőződést szerezhet róla. Jár is már a pipa kézről-kézre.

— Az ember a legaprólékosabban beosztja, — hallom a barátomat, a ki még nem hagyta abba, — és ettől a beosztástól nem tér el egyetlen . . .

Elhallgatott. Mintha víziói volnának, révetegen, sóváran tekintett előre, majd hirtelen fölkiáltott:

— Igen, ezt megveszem. Látod, éppen erre van szükségem.

Egy fiatalember közeledett, a ki villámos tolvajlámpákat árult és egyet éppen maga előtt csattogtatott.

— Miért veszed meg? — kérdeztem. — A lakásodban nincs villámosvilágítás?

— De van.
— És a kapu alatt, a lépcsőházban?
— Ott is.
— Hát akkor minek?

A barátom látható zavarral nyult a lámpa után:

— Nem tudom . . . izé . . . hagyi kérlek. Ez . . . ez kell nekem. Szükségem van rá.

Már őt is elfogta a kávéházi vásárlási láz. Én pedig visszahátréva apátiámba, tovább hajtogattam:

— Mit is kéne tenni, mit kellene tenni.

A villámos ember csodákat mutatott. Lámpákat, a melyek maguktól gyulnak ki, lámpákat, melyeknek, ha szétszedik, minden részecskéje külön világít. Gombot, mely kigyult a villámos ember szájában, könyökén, fejébuján. Én büszkén álltam az ostromot, mely már barátomat is leverte. Én vagyok az egyetlen, a kit az éjszakai kávéház vásárlási láza nem ejt meg. De mit is kéne tenni, — mit kellene tenni?

Elveszttem. A villámos ember egy zsinogot mutat, a melynek kicsi gomb van a végén. És ez a gomb is világít, káprázatos fényt szór. Mit kéne tenni? Az a szép laposravert vasszög jut az eszembe, a mely otthon szobám falába van ütve.

. . . Ha nem változnak a viszonyok, vajjon mit fog szólni a rendőri bizottság, ha egyszer majd olyan öngyilkosra akadnak, a kinek villámfény árad a torkából, mint az uritökből, a melynek faluhelyen égő gyertyát állítanak a kivájt belsejébe.

Szóval, ki legtovább álltam az ostromot, én is megadtam magamat és megvettem a villámos zsinogot.